# תפארת יוסף — שבת הגדול



ברכי נפשי את ד' ד' אלהי גדלת מאד וגו' (תהילים ק"ד:א').איתא במדרש (תנחומא חיי ג) אמר ר"א גדול היית עד שלא בראת עולמך ומאימתי נתגדלת משבראת עולמך שנאמר אלהי גדלת מאד. ביאר הענין, כי זאת התפיסה של אדם שהציב השי"ת שאין מלך בלא עם, והכבוד שמים כביכול חסר, וישראל משלים ע"י עבודתו, זה הוא רק מצד האדם, שהשי"ת חפץ להיטב שיהיה לאדם מקום לעבודה. אבל מצד השי"ת הוא באמת מלך בלא עם ג"כ, ואינו צריך כלל לעבודת אדם, כי בלעדי עבודת אדם הוא כבודו ית' נמי בשלימות, וכמו דכתיב (איוב ל"ה:ז') אם צדקת מה תתן לו וגו'. ועל זה אמר ר"א, גדול היית עד שלא בראת עולמך. אכן אין שייך בזה הודאה לאדם לאחר שאינו עדיין בהבנת ותפיסת אדם כלל, ואף המאמין היותר גדול שבעולם, שמאמין מאד שלמעלה מתפיסת שכלו מציל אותו השי"ת מסכנת נפשות ועושה עמו נסים בכל רגע, בכ"ז כיון שהנסים הם נסתרים מתפיסת אדם נאמר על זה (תהילים קל"ו:ד') לעושה נפלאות גדולות לבדו כי לעולם חסדו. משא"כ כשמתחיל השי"ת להנהיר הנפלאות שעושה שיהיו מאירים בהבנת ותפיסת אדם, וירגיש בדעתו טעם והבנה בהנסים שעושה עמו, ע"ד מאמרם ז"ל (אבות פרק ג') חיבה יתירה נודעת להם שנקראים בנים למקום, וכעין מאמרם ז"ל (קדושין מ"א.) לאדם טוב מטעימין אותו מפרי מעשיו בעוה"ז. ע"ז אמר משבראת עולמך נתגדלת ביותר, היינו ששייך שפיר ע"ז הודאה גם בהבנת ותפיסת אדם, וזה נתגדלת ביותר: